

Istina je, pomisli on. Između askeze i političke ispravnosti postoji neposredna, bliska veza. Jer kako bi se onaj strah, ona mržnja i ono ludačko verovanje koje Partija traži od svojih članova mogli održati na potrebnoj visini kao pokretačka snaga? Seksualni impuls je Partiji bio opasan, te ga je skrenula u stranu i iskoristila za svoje potrebe. Sličan trik su izveli i sa roditeljskim instinktom. Porodica se nije mogla ukinuti; Partija je čak podsticala gotovo starinsku ljubav roditelja prema deci. S druge strane, decu je sistematski okretala protiv roditelja i učila da ih špijuniraju i prijavljuju njihove sumnjive reči i dela. Porodica je u stvari postala filijala Policije misli. Na taj način se postizalo da svi građani i danju i noću budu okruženi uhodama koji ih intimno poznaju.

U sećanju mu se najednom vrati Ketrin. Ketrin bi ga nesumnjivo dostavila Policiji misli da nije bila preglupa da u njegovim rečima otkrije političku neispravnost. No u stvari ju je tog trenutka vratila u Vinstonovo sećanje zagušljiva popodnevna jara, od koje su mu po čelu izbile graške znoja. On počne pričati Džuliji o nečemu što se desilo, upravo: što se nije desilo, jednog drugog vrelog letnjeg popodneva, pre jedanaest godina.

Tada su imali za sobom tri ili četiri meseca braka. Bili su se izgubili na jednom kolektivnom maršu, negde u Kentu. Zaostali su za drugima svega nekoliko koraka, ali potom su skrenuli u pogrešnom pravcu, i ubrzo se morali naglo zaustaviti na ivici nekog napuštenog kamenoloma odakle se nekad vadio krečnjak. Ivica se obrušavala, u pravoj liniji, kojih desetdvadeset metara; na dnu je ležalo krupno kamenje. Naokolo nije bilo nikog da ga pitaju za put. Čim je shvatila da su se izgubili, Ketrin je postala vrlo nervozna. Biti, makar za trenutak, odvojen od bučne gomile izletnika ulivalo joj je osećanje da čini nešto loše. Htela je da se vrate putem kojim su došli i potraže ostale u drugom pravcu. No u tom trenutku Vinston je primetio nekoliko ćubica slaka koje su rasle u pukotinama stene ispod njih. Jedna je bila dvobojna, karmin i cigla-crvena, iako je očigledno rasla iz istog korena. Tako šta nikad ranije nije video, te pozva Ketrin da dođe i pogleda.

"Gledaj, Ketrin! Pogledaj ono cveće. Onaj bokor dole pri dnu. Vidiš li da je dvobojan?"

Ona se već bila okrenula da pođe, no za trenutak se ipak vratila, prilično uznemirena. Čak se i nagla preko ivice da vidi kuda on pokazuje. Stajao je nešto iza nje; uhvatio ju je rukom za truk da je zadrži. U tom trenutku mu je odjednom palo na pamet koliko su potpuno sami. Nigde se nije videlo nijedno ljudsko biće, nije kretao nijedan list; čak ni jedna ptica nije bila budna. Na takvom mestu je opasnost od skrivenog mikrofona bila vrlo mala; a i da je bilo, mikrofoni bi uhvatio samo zvuke. Bio je najvreliji, najsanjiviji čas popodneva. Sunce je palilo po njima, znoj ga je golicao po licu. I najednom mu je došla pomisao...

"Zašto je nisi gurnuo?" upita Džulija. "Ja bih."

"Znam, draga, ti bi je sigurno i gurnula. I ja bih, da sam tada bio ono što sam sad. A možda bih - nisam siguran."

"Je li ti krivo što nisi?"

"Jeste. Sve u svemu, krivo mi je."

Sedeli su jedno do drugog na prašnjavom podu. On je privuče uza se. Glava joj se odmarala na njegovom ramenu, a prijatan miris kose nadvladavao zadah golubijeg izmeta. Vrlo je mlada, pomisli on, još uvek očekuje nešto od života, ne shvata da gurnuti neprijatnu osobu niz liticu ne rešava ništa.

"U stvari ne bih izmenio ništa", reče on.

"Zašto ti je onda krivo što je nisi gurnuo?"

"Samo zato što više volim delenje od nedelenja. U ovoj igri koju igramo, ne možemo pobediti. Neki neuspesi su bolji od drugih, to je sve."